

Mindig ugyanoda ülök. Egészen hátra, be a sarokba. Ez a legjobb hely. Belátom az egész teret - persze csak addig, amíg nem lesz túl sok az állva utazó. Ők elrontják a szórakozásomat.

A fülembé teszem a fülhallgatót, persze zene nem szól benne, ez csak álca. Sokan mégis megpróbálnak szóba elegyedni velem. Azt hiszem, barátságos az arcom, és valamiért azt hiszik, ki kell öntsék nekem a szívüket. Nem tudom, miért gondolják, hogy érdekel, kit és miért hagyott ott a férje, vagy, hogy hány év házasság után boldogult meg szegény Ilonka, akinek utánozhatatlan a töltött káposztája. Körbe hordozom a tekintetemet a többi utastárson. Igen, megérkezett az öltönyös férfi, akinek ma éppen zöld- sárga csíkos nyakkendőt jutott eszébe a nyakába kötni. Ez új, még soha nem viselte. Idegesen igazgatja. Talán ajándék volt, nem is tetszik neki, és nem merete megmondani. Mivel azonnal felvette mégis, biztosan a feleségétől kapta. Megbillen a fékezéstől.

A bemondó hangját elmossa a csikorgás. Nem baj, enélkül is tudja mindenki, hol járunk.

Ahogy szállingóznak fel az utasok, elfog a nyugtalanság. Nincs itt a vékony, göndör hajú lány. Tegnap sírva szállt fel. Meg kellett volna szólítanom, de mekkora klisé már villamoson ismerkedni? Hát mondjuk azt a gyerekeinknek, hogy anyának rossz kedve volt, apa meg megkínálta egy papírzseppel? Ennél valami menőbbet kell kitalálnom. A szívem a torkomban dobog, lüktet a fülemben, hangosabban, mint a zakatolás, eggyé válik a ritmusuk. Épphogy csak be tud lépni, mielőtt záródna az ajtó, elzárva előlünk a friss, reggeli levegőt. Megnyugszom. Dehogyan nyugszom, most lettem csak igazán ideges. Izgatottan fészkelődöm.

A vak férfi a kutyájával előbb száll le, mint szokott. Vajon csak elvétette a megállót? Úgy néz ki, mégsem tudja mindenki, hol járunk. Feláll mellőlem a banyataxis nő.

A göndör hajú lány huppan a helyére. Most határozottam bánom, hogy a fülemben van az a hülye dugó, ahogy a haverom hívja.

Óvatosan pillantok rá, mert érzem, hogy engem néz. Kiveszem a fülemből a fülhallgatót. Elereszt egy mosolyt. Nahát, így még szebb, mint gondoltam.

Te is most szállsz le, kérdi. Igen, felelem, pedig még két megállót kellene utaznom. El fogok késni, de most ez sem érdekel. Felállunk. Mégsem olyan béna ez a sztori arról, hogy anya meg apa a villamoson ismerkedtek meg. Majd kicsit kiszínezzük azzal, hogy anya nem bírta kivárni, míg apa összeszedi a bátorságát, így ő hívta kávézni aznap, és azóta is minden reggel.